

dua týždne

o karanténnej

Keď sa na Slovensko dostal koronavírus, ľudia podľahli panike. V obchodoch mizla múka, cukor, droždie a toaletný papier. Naša rodina si tiež robila zásoby jedla, lebo sme nevedeli, čo bude. Situácia vyvrcholila v deň, keď sa na Slovensko vrátil krstný z centra epidémie, z Talianska. Na začiatku to bolo celkom v pohode, až kým nezačal kašľať a mať zvýšenú teplotu. Myslel si, že je to obyčajná chrípka. Nedal si povedať a nechcel navštíviť lekára, a k tomu sa ešte zval s celou rodinou. Keď mu v jeden večer prišlo veľmi zle, odhodlal sa ísť na pohotovosť. Zo začiatku zatajoval pozitívnu cestovateľskú anamnézu, nakoniec povedal lekárovi, že prišiel z Talianska. Na pohotovosti začala panika, vyvrcholilo to až vtedy, keď povedal, že navštívil celú rodinu. Najohrozenejší však boli babka s dedkom, keďže už sú dôchodcovia. Okamžite sme museli ísť na testy. Veľmi sme sa obávali výsledkov. Starí rodičia museli ísť do karanténneho zariadenia do Popradu, ktoré sa nachádza v školskom internáte.

My ostatní sme ostali v domácej karanténe a krstný na pľúcnej ventilácii, pretože mal ťažkosti s dýchaním. Keď po štyroch dňoch prišli výsledky, padol nám zo srdca kameň. Testy boli negatívne. Babku a dedka si aj napriek negatívnemu testu nechali na pozorovaní pre prípad, že sa objavia príznaky. Riziku sa vystavili aj tak, keďže sa v karanténnom centre nachádzali ľudia s pozitívnou cestovateľskou anamnézou. Dva týždne doma boli hrozné. My sme aspoň boli doma, ale čo babka a dedko? Sami medzi cudzími ľuďmi a aby toho nebolo málo, museli mať nonstop rúško na tvári. Po dvoch týždňoch sme ukončili karanténu, ale krstný až po mesiaci prišiel domov. Boli to najhoršie chvíle nášho života, ale sme radi, že sme to prežili a nenakazili sa. Krstný sa poučil, že nič netreba podceňovať a radšej sa priznať, ako ohroziť iných ľudí.

LENKA

